

I EDITORIAL

Milí čtenáři,
poslední číslo roku 2018 vychází až v lednu 2019 – přesto doufáme, že drobné zpoždění se neodrazí na vaší přízni. Vaší pozornosti bych chtěl nejdříve nabídnout tentokrát nerecenzovanou rubriku Rozhovorů. A na úvod bych si rád vypůjčil citaci kolegy Jakuba Hučína, který vedl rozhovor s docentem Mikotou: „*Psychoterapie nejsou pouze odborné články, ale jednotliví lidé, jednotlivé životní příběhy, které často není možné uzavřít do slov a vět. O to více, pokud se jedná o životní příběh někoho, jemuž byla psychoterapie náplní celého života. A takovým byl i Václav Mikota.*“ Jelikož si v redakci myslíme totéž, věříme, že budeme schopni i v letošním roce přidat další rozhovory s nestory české psychoterapie. Bohužel první z rozhovorů jsme nakonec doplnili i nekrologem; docent Mikota zemřel začátkem září loňského roku ve věku nedožitých 74 let.

Na aktuální horkou půdu reformy psychiatrické péče nás zavede článek Martina Nováka a Lucie Ukropové. Protože oba autoři pracují jako psychologové v komunitních terénních týmech, nejde zdaleka jen o příspěvek vycházející z moudrého zamyšlení v pohodlné pracovně. Text kriticky hodnotí několik modelů multidisciplinární komunitní péče o lidi s vážným duševním onemocněním: case management a psychosociální rehabilitaci pojmávané jako základní kameny této péče a dále FACT model a otevřený dialog jako specifické způsoby realizace případové práce. Autoři se ptají, nakolik se tyto modely vztahují ke skutečnému zotavení (a ne jen zbavení se symptomů) a především pak ke zplnomocňování takto závažně nemocných osob.

Co všechno se musí stát, aby se člověk závislý na alkoholu definitivně a „od srdce“ rozhodl, že do smrti nebude pít? Klára Rouchalová a Jan Roubal metodou zakotvené teorie zkoumali, jak se vyvíjí závazek k doživotní abstinenci v průběhu 13týdenní odvykací léčby podle Skálovy metody. Došli přitom k modelu čtyř po sobě následujících fází, jež spojuje ústřední koncept budování sebeúcty. Díky získaným poznatkům pak v závěru článku přináší konkrétní inspiraci pro praktické využití. Oblast zdravotnictví neopustíme ani v následujícím příspěvku Ivany Křížové a Olgy Klempířové o pilotním projektu Karty pacienta, právě testovaném na akutním oddělení Psychiatrické nemocnice Bohnice, který má zvýšit motivovanost a zapojení pacienta do psychotherapeutické péče.

Každý z nás terapeutů pochopitelně kope za svůj tým – ať už jsme zastánci KBT, psychodynamického nebo rogersovského přístupu. Můžeme si dokonce i myslet, že náš přístup, když už není lepší, tak je minimálně stejně dobrý jako ty ostatní. Lubor Pilárik věnoval tomuto tématu celý přehledový článek: konkrétně se zaměřil na výzkumné studie, které zkoumaly efektivitu terapie zaměřené na člověka a zážitkové psychoterapie. Došel k závěrům snad i očekávatelným, ale třeba vás některé překvapí.

A nakonec mám pro vás, naše věrné předplatitele, ještě jednu dobrou zprávu: zanedlouho spustíme na našem webu členskou sekci, kde si budete moci přečíst ještě nezveřejněná čísla Psychoterapie. A do nového roku vám zpětně přeji hodně radosti, a ať je pro vás náš časopis i dále svěžím přísunem inspirace.

13. 1. 2019, Brno Roman Hytych